

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת כי תצא תשכ"א

- מה אומר שרוך לנעל? נהיה בקשר...
- מה עושה מי שנכשל במבחן נהיגה? בוכה בכי תמרורים...
- אמבולנס שיכול לעוף? נשמע לי מד"א בדיוני...

פרשה מאירה

עזרה לזולת

בפרשת השבוע "פי תצא" מופיעה מצות 'השבת אבדה'. התורה דורשת מאתנו לדאג לאבדת החבר שלנו ולהשתדל להחזירה לבעליה. התורה מצפה מאתנו לטרח ולהשתדל לטובת הזולת, למרות שאיננו אשמים כלל במה שקרה לו.

ממצות השבת אבדה, אנחנו יכולים ללמוד כיצד יש להתחס לאנשים שסביבנו. עלינו לעזור ולסייע להם, גם כאשר אנחנו בכלל לא קשורים אליהם ולא גרמנו להם כל תקלה.

ישנה מצוה נוספת, ממנה נוכל ללמוד על העזרה לאחר. התורה מצוה אותנו לעזור למי שנתקע בדרך עם חמורו, החמור קרס ואינו יכול לקום. עלינו לסייע לבעל החמור להקים אותו ולעמד על רגליו.

ממצוות אלו אנחנו יכולים ללמוד עד כמה חשוב לגמל חסד עם השוכבים אותנו, אפילו בלי סבה או מטרת רוח כלשהי. עולם בו כל אחד עוזר ומסייע לחברו בעת קשי או צרה, הוא עולם נפלא שכיף לחיות בו!

שאלות בפרשה

1. איזו מצווה חלה על מי שבונה בית חדש?
2. לאיזו מצווה הכוונה במילים "גדילים תעשה לך"?
3. מדוע אסור לתעב מצרי?
4. מהי מצוות 'שכחה'?
5. מה יש לעשות לאמם של האפרוחים, במצוות שילוח הקן?
6. מדוע אסרה התורה להתחתן עם עמוני ומואבי?
7. מדוע ה' הפך את קללת בלעם לברכה, לפי המפורש בפסוקים?
8. מה פירוש המילה 'נשר'?

חידת חדגא: מצאו בפרשה לפחות 3 מצוות של זכירה!

חידת פולקע: בתורה נאסר על העמונים והמואבים להתחתן עם בני ישראל. אם כן, כיצד רות המואבייה הצטרפה לעם ישראל?

איורים זהים

רק שני איורים זהים לגמרי - מצאו אותם!

"לא תראה את חמור אחיך או שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם - הקם תקים עמו"

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך הפרשה!

שני חברים הלכו ברחוב, פתאום נקרעה לאחד מהם סוליית הסנדל. קשה היה לו להמשיך ללכת, והוא נאלץ לגרור כל הזמן את הרגל. אמר לו חברו: "למה אתה גורר את הרגל? היכנס לחנות, ותקנה זוג סנדלים". "אין לי כסף" ענה הראשון. הוציא החבר חבילה של שטרות כסף קשורים בגומייה, הסיר את הגומייה, ואמר לחברו: "אין בעיה, אחי, קח את הגומייה, וקשור את הסנדל. בשביל מה יש חברים?!"

הכלבים הנאמנים סיפור לשבת

בעשרת הימים הבאים התיידד השר עם האחראי על כלוב הכלבים שבחצר הארמון. הוא ביקש ממנו שייתן לו להאכיל בעצמו את הכלבים מדי יום. האחראי הסכים, והשר נכנס כשבידיו שקים מלאים בשר להאכיל את הכלבים.

כשנכנס השר אל הכלבים ביום הראשון, רחרחו הכלבים את השר בחשדנות. הם לא הכירו אותו. אך משראו שבאמתחתו אוכל בעבורם, הניחו לו ופנו לאכילה. אט אט החלו הכלבים התרגלו הכלבים לשר, ואף החלו לחבב אותו.

עברו עשרת ימי החסד והגיע יום ביצוע גזר הדין. המלך האכזר חיכך ידיו בהנאה בעת שהשר הוכנס בכוח לכלוב הכלבים.

אך לא עברו כמה דקות עד שהמלך נחרד ונדהם: הכלבים הרעבים והאיומים, שרגילים לבצע בהתלהבות את גזר הדין בכל פושעי המלוכה, התקרבו אל השר בעדינות וליקקו את רגליו בחביבה...

"איך זה יכול להיות?!", זעם המלך. "וכי הכלבים לא הורעבו כראוי?!"

או אז פנה השר אל המלך ואמר: "אדוני המלך! הכלבים רעבים מאוד. אבל הם לא שכחו להכיר לי טובה על עשרה ימים שבהם האכלתי אותם. אך אתה, אדוני המלך, שכחת ברגע את עשר השנים הארוכות ששירתתי אותך בהם בנאמנות..."

המלך הבין, השפיל את מבטו והורה לשחרר את השר ולהשיבו לתפקידו...

באדיבות "שלוש לעם"

בממלכה רחוקה היה פעם מלך רם ונשא. המלך הזה היה אכזר ונהג בנתיניו בשלטון עריצות. כאשר אחד ממשרתיו סרח וטעה במעשיו - ואפילו בשגגה - הוא נידון מיידית להשלכה לכלוב הכלבים שבחצר המלך. הכלבים הענקיים לא היו משאירים לו סיכוי לשרוד. זה היה מנהגו של המלך. אחד השרים הנאמנים של המלך היה שר האוצר. שר האוצר היה מסור ושימש בתפקידו כבר עשר שנים ברציפות. אבל פעם אחת קרה מקרה והשר עשה טעות קטנה בחשבונות המלוכה.

השר התפלל בכל ליבו שהמלך לא יגלה את הטעות, אבל תקוותו התבדתה וכבר למחרת הוא הוזמן לבוא אל המלך. פניו הזועמים של המלך לא הותירו ספק בלב השר, וכאשר חשב כן היה: "אתה תשלם בחיך על הטעות שעשית!", צעק המלך בפנים אדומות. "הכלבים הרעבים שלי ישמחו מאוד לראות אותך נזרק לתוך הכלוב שלהם מחר לארוחת הבוקר!"

השר הבין שכלתה אליו הרעה. "רק בקשה אחת לי לכבוד המלך", פנה אל המלך.

"אתן לך בקשה אחרונה", אמר המלך. "מה בקשתך?" "אבקש לדחות את גזר הדין בעשרה ימים. עליי לסדר את חפציי ועסקיי ולהיפרד מאשתי וילדיי", ביקש השר בפנים מתחננות.

המלך נאות לבקשתו, והשר חזר לביתו. לא לחינם ביקש השר לדחות את ביצוע גזר הדין. היתה לו תוכנית כיצד להינצל מרוע הגזרה.

